

Arrest

nr. 175 324 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap, in functie van haar Belgische partner.

Op 18 mei 2016, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2015 werd ingediend door:

*Naam: A. (...)
Voornaam: O. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1986
Geboorteplaats: Agadir
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...”

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 15.07.2015: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- briefje waarop het e-mailadres en wachtwoord staat geschreven voor Facebook waardoor onze dienst toegang zou hebben tot de gesprekken en dergelijke: echter, de privacywet van 8 december 1992 laat niet zonder meer toe dat het bestuur zich toegang verschafft tot het facebookprofiel van betrokkene (zelf met zijn toestemming), onder meer omdat ook persoonsgegevens van andere personen dan betrokkene beschikbaar zijn op het facebookprofiel. Bovendien impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel dat het aan betrokkene zelf toekomt om alle nuttige en relevante stukken die aantonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, te selecteren en over te maken aan het bestuur.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen. Ze hebben geen gemeenschappelijke kind(eren).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoeker woont wettelijk samen met zijn Belgische partner, mevr. E.N. (...). Indien verzoeker verplicht zou worden naar Marokko terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn partner, vrienden en kennissen. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt.

Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten

(zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een serieuze stap terug zou zijn, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar wettelijk samenwonende partner, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar Belgische partner. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij geen contact heeft met het land van herkomst en dat een terugkeer "een serieuze stap terug" zou zijn. Verder stelt zij dat al haar dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden en wijst zij erop dat zij wettelijk samenwoont met haar Belgische partner. Zij meent dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij gescheiden zal worden van haar partner, vrienden en kennissen. Hieruit blijken echter geen concrete elementen die haar beletten het gezinsleven elders verder te zetten. Geen element wordt kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat haar Belgische partner haar niet kan vergezellen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996,

Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verder toont zij niet met concrete elementen aan waarom er geen sprake zou zijn van een evenwichtige beslissing.

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd en vrienden heeft gemaakt. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals hieronder blijkt uit de bespreking van het tweede en derde middel. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient eveneens te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Voorts mag de Raad van de verzoekende partij verwachten dat zij op een voldoende en duidelijke wijze haar privéleven toelicht omdat hij als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het op vage wijze verwijzen naar vrienden en kennissen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter, 42, §1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht.

Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing betekend aan verzoeker volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de overheden de zorg hebben genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

Verzoeker is ten eerste verbolgen over het feit dat verwerende partij geen inzage wenste te nemen van zijn facebook-profiel. Voor verzoeker was het niet mogelijk zijn ganse facebookpagina uit te printen. Verzoeker gaf verwerende partij dan ook de toestemming om zijn facebookpagina te bezichtigen. Verzoeker dient vast te stellen dat in het kader van andere procedures er zich geen problemen stellen op het vlak van Facebook als bewijs. Ook in deze procedures wordt er door de betrokkene partij toestemming gegeven om kennis te nemen van de inhoud van de facebook-pagina.

Cf.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de Facebook-pagina die verzoekster na haar aankomst in België heeft aangemaakt een geheel ander beeld schetst ten opzichte van het bijzonder kwetsbare profiel van de laaggeschoolde en getraumatiseerde jonge vrouw dat zij had ingeroepen in het kader van haar asielaanvraag.

Verzoekster erkent dat zij de Facebookpagina heeft opgemaakt en dat de gepubliceerde foto's wel degelijk de hare zijn. Bovendien overtuigen de verklaringen die verzoekster in haar verzoekschrift verstrekt, als zou zij gelogen hebben over haar schoolloopbaan op haar Facebookpagina en dat zij in werkelijkheid slechts in België zou hebben leren lezen en schrijven, de Raad niet. De verklaringen worden inderdaad geenszins gestaafd en rekening houdend met de andere anomalieën die blijken uit de bestreden beslissing, kon de commissaris-generaal voormelde publicaties rechtsgeldig als een bijkomende aanwijzing beschouwen van het gebrek aan geloofwaardigheid van dit relaas. (RvV 27 maart 2015, nr. 142 097)

Minstens had verwerende partij verzoeker erop moeten wijzen dat zij bezwaren had tegen deze manier van werken, waarbij verzoeker toestemming gaf aan verwerende partij om kennis te nemen van zijn facebook-pagina."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op stereotype wijze gemotiveerd is. Verwerende partij wenste geen inzage te nemen van zijn facebookprofiel, terwijl in het kader van andere procedures er zich geen problemen zouden stellen op vlak van bewijs.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste 2 jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en dat hij minder dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoont met de referentiepersoon.

De bestreden beslissing stelt verzoeker derhalve in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat hij op nuttige wijze de afweging kan maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten, bijvoorbeeld omdat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling zou zijn gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorzien in de wet. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan verzoeker in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotype motivering omvatten nu op al de door hem bij zijn aanvraag toegevoegde stukken werd ingegaan.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij geen inzage wenste te nemen van zijn facebookprofiel. Terwijl in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de privacywet van 8 december 1992 niet zonder meer toelaat dat het bestuur zich toegang verschafft tot het facebookprofiel van verzoeker, zelf met toestemming, onder meer omdat ook persoonsgegevens van andere personen dan verzoeker beschikbaar zijn op het facebookprofiel. Bovendien komt het, overeenkomstig het

zorgvuldigheidsbeginsel, aan verzoeker zelf toe alle nuttige en relevante stukken die aantonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, te selecteren en over te maken aan het bestuur. Dit betwist verzoeker geenszins.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van nummer 27 maart 2015, met nummer 142.097 en vervolgt dat er zich in andere procedures geen problemen voordoen op vlak van facebook als bewijs. Terwijl daargelaten het gegeven dat de arresten van de Raad geen procentenwaarde hebben, verzoeker er aan voorbij gaat dat in voormelde zaak niet blijkt als zou de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan wel de Raad zich toegang hebben verschaft tot het facebookprofiel van de desbetreffende vreemdeling. Verzoeker gaat er bovendien klaarblijkelijk aan voorbij dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan gegevens afkomstig van facebook, doch wel dat de privacywet van 8 december 1992 niet zonder meer toelaat dat het bestuur zich toegang verschaft tot het facebookprofiel van verzoeker, zelf met toestemming, onder meer omdat ook persoonsgegevens van andere personen dan verzoeker beschikbaar zijn op het facebookprofiel. Zijn betoog is derhalve geenszins ernstig.

Geenszins diende verwerende partij verzoeker voorafgaandelijk op de hoogte te brengen van het gegeven dat geen inzage kon worden genomen van zijn facebookprofiel.

Het tweede middel is niet ernstig.”

3.2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”

Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]

(...)”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen kennis te hebben genomen van de inhoud van haar facebookpagina, waarvan zij de gebruikersgegevens verstrekke. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt motiveert de verwerende partij wel degelijk waarom zij zich geen toegang kan verschaffen tot en dus geen rekening kan houden met de gegevens van het profiel van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld *“de privacywet van 8 december 1992 laat niet zonder meer toe dat het bestuur zich toegang verschaft tot het facebookprofiel van betrokkene (zelf met zijn toestemming), onder meer omdat ook persoonsgegevens van andere personen dan betrokkene beschikbaar zijn op het facebookprofiel. Bovendien impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel dat het aan betrokkene zelf toekomt om alle nuttige en relevante stukken die aantonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, te selecteren en over te maken aan het bestuur.”* Dit wordt door de verzoekende partij ontkend noch weerlegd. Het feit dat zij haar toestemming geeft om kennis te nemen van het profiel doet geen afbreuk aan het bezwaar van de verwerende partij, geuit in de bestreden beslissing, dat de privacywet haar dit verbiedt onder meer omdat ook gegevens van andere personen dan de verzoekende partij beschikbaar zijn op haar profiel.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden geenszins verlangt dat zij een volledige uitprint verschaft van haar facebookprofiel. Wel komt het de verzoekende partij in het kader van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden toe om alle nuttige inlichtingen te verschaffen die haar aanvraag ondersteunen, hetgeen de verwerende partij overigens eveneens terecht opmerkt in de bestreden beslissing waar zij er op wijst dat het de verzoekende partij zelf toekomt de informatie te verschaffen die aantoonde dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden verbonden aan haar aanvraag.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er zich in het kader van andere procedures geen problemen stellen op het vlak van facebook als bewijs, dient erop te worden gewezen dat zij eraan voorbij gaat dat in de zaak waarnaar zij verwijst evenmin door het bestuur of door de Raad op basis van de gebruikersgegevens toegang wordt verkregen tot een bepaald facebookprofiel, maar integendeel dat het gaat om een zaak waarin de betrokkene inhoudelijke gegevens van zijn profiel overmaakt doch niet de toegangsgegevens. De verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op het arrest nr. 142.097 van 27 maart 2015. Haar redenering dat gegevens van facebook niet worden aanvaard als bewijs berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij niet aangaf dat zij bezwaar heeft tegen de manier van werken die de verzoekende partij beoogde, namelijk dat zij de verwerende partij door middel van het verstrekken van de gebruikersgegevens toegang verleent tot haar facebookprofiel, nu in de bestreden beslissing door de verwerende partij uitdrukkelijk wordt aangegeven dat *“de privacywet van 8 december 1992 laat niet zonder meer toe dat het bestuur zich toegang verschafft tot het facebookprofiel van betrokkene (zelf met zijn toestemming), onder meer omdat ook persoonsgegevens van andere personen dan betrokkene beschikbaar zijn op het facebookprofiel.”*

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte roept de verzoekende partij de schending in van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel - dat overigens betrekking heeft op het aantonen van bestaansmiddelen en aldus in casu allerminst relevant is - wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepaling niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Art 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker. Nochtans werd door verzoeker samen met zijn vriendin een verklaring van wettelijke samenwonen afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Wervik. Deze informatie kon onmogelijk onbekend zijn geweest voor verwerende partij.

Er rust op verwerende partij een verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om, telkens wanneer een beslissing tot verwijderen genomen wordt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokkene.

Het staat buiten kijf dat verwerende partij geenszins deze verplichting heeft nageleefd.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij rekening dient te houden met het gezins- en familieleven. Hij stelt dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen motiveringsplicht omhelst.

De aanvraag werd door verzoeker ingediend in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van mevrouw N.E. (...). Verwerende partij is derhalve op de hoogte van verzoekers wettelijke samenwoning en zijn gezins- en familieleven in België. Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit geen enkel gegeven dat zich in het administratief dossier bevindt mag blijken dat verzoeker thans gezondheidsproblemen zou kennen of kinderen zou hebben in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij rekening dient te houden met onbestaande louter hypothetische elementen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker de door hem voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt. Het derde middel is ongegrond.”

3.3.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met haar familieleven terwijl zij bekend was met het feit dat zij wettelijk samenwoont met haar Belgische partner.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Verder dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing een antwoord is op de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, zoals eveneens blijkt uit de bestreden beslissing zelf. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden als zou de verwerende partij blijken geven niet op de hoogte te zijn van het bestaan van dit gezinsleven. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van een partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan, en de verzoekende partij verduidelijkt niet met welke gegevens aangaande het gezinsleven de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij medische problemen heeft kenbaar gemaakt – en waarmee bovendien geen rekening zou zijn gehouden - of dat er sprake is van een kind met wiens hoger belang rekening dient te worden gehouden. Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij en haar partner geen gemeenschappelijke kinderen hebben, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt ontkend. De verzoekende partij toont niet aan welk aspect in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in rekening zou zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN